

Första K. 1919—37, generaldirektör och chef för Socialstyrelsen från 1937. H. var medarbetare i *Ny Tid* 1905—08 och i *Social-Demokraten* 1908—16, red.-sekr. där 1920, red. för Fackföreningsrörelsen 1921—37. Han utgav arbeten rör. arbetarrörelsens historia, bl. a. *Den svenska fackföreningsrörelsen* (1923; 6:e uppl. 1938). — 6. Per Albin H., f. 28 okt. 1885, den föreg:s broder, publicist och politiker, statsminister 1932—juni 1936 och sedan sept. 1936, försvarsminister 1920, 1921—23 och 1924—26 (i Brantings och Sändlers ministärer), led. av Andra K. sedan 1918. H. var 1905—09 förtroendemän för Socialdemokratiska ungdomsförbundet och red. för dess tidskrift *Fram*. 1910 blev H. medarbetare i *Social-Demokraten* och var 1917—21 och 1924 huvudredaktör. Han närmade sig den moderata partigrupp, som leddes av Branting, deltog energiskt i striden mot vänstersocialisterna och modifierade ss. försvarsminister sin tidigare radikala ståndpunkt i försvarsfrågan till krav på stark minskning av rustningarna (genomfört i 1925 års härordning). Efter Brantings och Thorssons död valdes H. 1925 till socialdemokratisk partiordförande. Ss. sådan fullföljde han Brantings på försiktig reformpolitik och samverkan med andra inriktade program. Han hävdade demokratin ss. grundvalen för partiets verksamhet och uttalade sig mot den stränga klasskampsprincipen (bl. a. i skriften *Demokrati*, 1935). På partikongresserna 1928 och 1932 uppträdde H. mot förslag om isolerad avrustning och lyckades trots skarp opposition bevara partiets enhet. Han var ordf. i 1925 års flottkommitté och 1930 års försvarskommission. Som statsminister spelade han en ledande roll vid uppgörelsen med bondeförbundet 1933, som ledde till den s. k. välfärdspolitik. H. avgick 1936 på frågan om dyrortsgruppering av folkpensionerna men återkom efter valsegern s. å. och bildade nu en ministär av socialdemokrater och bondeförbundare. Han kvarstod som regeringschef i den även högern och folkpartiet omfattande nationella samlingsministär, som tillkom dec. 1939 och som haft som främsta utri-

Per Albin Hansson.

kespolitiska mål att hålla Sverige utanför stormaktskriget (jfr Sverige, historia). — H:s centrala ställning i svensk politik grundar sig på hans ledarbegåvning, taktiska skicklighet och förmåga att utjämna motsatser. — 7. Haldø H., f. 1886, d. 1921, skidlöpare, skogstjänsteman. H. var 1909—14 en av Sveriges främsta skidlöpare, särskilt på längdistan. s.

Ha'nsteen. 1. Christopher H., f. 1784, d. 1873, norsk astronom och fysiker, prof. vid univ. i Kristiania 1816—61. H. utförde epokgörande undersökningar av jordmagnetismen. Han företog 1828—30 en expedition till Sibirien, under vilken magnetiska, meteorologiska och astronomiska studier bedrevs. — 2. Viggo H., f. 1900, d. 1941, norsk advokat och fackföreningsman, den norska landsorganisationens juridiske konsulent från 1935. H. arkebuserades jämte fackföreningsfunktionären R. Vickström 10 sept. 1941 av tyskarna, anklagad för förberedelser till strejkhandlingar.

Hansthalm, höjdparti på n.v. kusten av Jylland, Danmark, n. om Thisted. Vid H. finnas H:s fyr (med radiofyr), av vikt för sjöfarten utanför Jyllands grunda n.v. kust, och H:s nyanlagda djuphamn.

Hanström, Bertil, f. 1891, zoolog, prof. i Lund sedan 1930. H. har utgivit arbeten över nervsystemets jämförande anatomi hos leddjuren samt vissa inresekreteriska organs